

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

[illegible]

גליון הש"ס

גמ' וכל שאינו עושה אינו
אומר. עיין בצ"מ דף 5 ע"א
תוס' ד"ה חבל הכא:

הגהות הגר"א

[א] גמ' סכר שבו מסייעין
אמן ר' חנניאל. ומה שנספד
בדלי מ"א ועוד כו' נמחק:
[ב] שם ר' חנניאל
בטובה. וז"ל קדאי ארמא
באנו שבע שנה ובאו מארלין
מותר חבדע ארמא וטון
סכר אח"כ ובהיפא סכר שנה
מסייעין כו' דוקא חבדע לבד
ומותרין כו' שומר לגעו
בשכר [ג] מ"א [ד] עמש"ס
[ה] ע"ז אכל הרבני'ס מפר
אספא [ו] בזל (ה"ט) כו'
השמיט שנה וי"ט דק"ל
דבס כלל ענין אקור ובהנדע
ועמ"ס
דבס לנכור מותר (ק"ל)
רבינו בא"ח ס' ק"ל(ז).

רבינו חננאל

אמר שמואל מקבלי קיבולת, כחוק
פי א קבולת קיבולת, בחוק
התחום חוק, חוק לתחום
מותר. ואסיקנא הני מילי
בכתובות ורימים טובים לרא
שכיחי אנשי דנא חסדי דלא
לתחום, אבל בחולו של מועד
דאיכא פטרת חוק לתחום
אסור. מר ושרא מנא ליה גרים
בקבולת אפטנא חוק לתחום,
ולא עילוי רבנן בההוא
אפטנא. איכא דאמר, הוא
נמי לא כההוא אפטנא.
ואפי' דאמר שמואל כי האי
הונא שרי, איך חשוב שמי
איכא דאמר, עבדיה טעני
בהדיה כתיבנא. רבי חזק
שרא לאכונתא דבי רבא
לזות למעבד להון כבידתא

י. ליתן מלאכה לנכרי בקיבולת
עלמא ואמר היום בשבת יהב
בת (ד' י'): ליתן כלים לכובס בע"ש
משום דכביסה בנכרי מידי דלא
בר

אמר שמואל * מקבלי קיבולת בתוך התחום
אסור חוץ לתחום מותר אמר רב פפא ואפי'
חוץ לתחום לא אמרן אלא דליכא מתא
דמקרבא להתם אבל איכא מתא דמקרבא
ללהתם אסור אמר רב משרשיא וכי ליכא
מתא דמקרבא להתם נמי לא אמרן אלא
בשבתות ובימים טובים דלא שכיחי אינשי
דאולי להתם * אבל בחוש"מ דשכיחי אינשי
דאולי ואתו להתם אסור מר זוטרא בריה
דרב נחמן בנו ליה אפדנא מקבלי קיבולת
חוץ לתחום איקלע רב ספרא ורב הונא בר
חיננא * ולא עלו לגביה ואיכא דאמרי הוא
נמני לא על בגויה והאמר שמואל מקבלי
קיבולת בתוך התחום אסור חוץ לתחום
מותר * אדם חשוב שאני ואיכא דאמרי סיעי
סיע בתיבנא בהדייהו רב חמא * שרא להו
(*) לאבונגרי דבי ריש גלותא למיעבד להו
עבידתא בחולא דמועדא אמר כיון דאגר
לא קא שקלי שרשווי הוא דקא משרשו
ליה ולית לן בה תנו רבנן * מקבלין קיבולת
במועד לעשותה לאחר המועד ובמועד
אסור * כלל של דבר כל שהוא עושה
אומר לנכרי ועושה * וכל שאינו עושה אינו
אומר לנכרי ועושה תניא אידך * מקבלין
קיבולת במועד לעשותה לאחר המועד
* וכלכר שלא ימדר ושלא ישקול ושלא
ימנה כדרך שהוא עושה בחול ת"ר * אין
מרביעין בהמה בחולו של מועד * כיוצא
בו אין מרביעין בככור ולא בפסולי
המוקדשין תניא אידך אין מרביעין בהמה
בחולו של מועד ר' יהודה אומר * חמורה
שתבעה מרביעין עליה זכר בשביל שלא
תצטנן ושאר כל הבהמות מכניסין אותן

קבלין קיבולת במועד לעשותה לאחר המועד, נזן נותן בקיבולת לגוי במועד. כללו של דבר, אומר לגוי ועושה. ת"ר אין מרביעין בהמה אומר חמורה שתבעה מרביעין עליה בשביל ללו של מועד, פ"י מכניסין הבהמות לדיר כדי

מי שהפך פרק שני מועד קטן

יב.

אמר שמואל מקבלי קיבוץ בתוך התחום: הא דשרינן כלים לכזבס נכרי פירש צקונט' דלא מינכר שהוא של ישראל ור' יעקב לא היה מחלק ואומר דשרי צמועד וגם צבצת דהא ריחים של מים איכא השמעת קול ושרינן צפ"ק דצצת (דף יט. וסס) וצפ"ק

קִיבּוּלֹת בְּתוֹךְ הַתְּחוּם
אָמַר רַב פַּפָּא וּאִפִּי
אֵלָּא דְּלִיכָא מֵתָא
אִיכָא מֵתָא דְּמִקְרָבָא
מִשְׁרָשִׁיא וְכִי לִיכָא
נָמִי לֹא אִמְרֵן אֵלָּא
שְׂכִיחִי אִינְשִׁי
וְשִׁי"מ דְּשְׂכִיחִי אִינְשִׁי
מִרְזַר מִרְזָא וְטָרָא בְּרִיה
בְּדָנָא מִקְבְּלִי קִיבּוּלֹת
סָפְרָא וּרְבִי הוּנָא בְּרִי
הָא וְאִיכָא דְּאִמְרֵי הוּא
אִמְרֵי שְׁמוּאֵל מִקְבְּלִי
אִסּוּר חוּץ לְתְּחוּם
וְאִיכָא דְּאִמְרֵי סִיעֵי
רַב חֲמַאי דְּשָׂרָא לְהוּ
גְּלוּתָא דְּלִמְעֵבֵד לְהוּ
דָּא אִמְרֵי כִּיּוֹן דְּאִגְר
הוּא דְּקָא מִשְׁרָשׁוּ
בְּבִנְיָן מִקְבְּלִין קִיבּוּלֹת
וְכַמוֹעַד וְכַמוֹעַד
כָּל שְׁהוּא עוֹשֶׂה
כָּל שְׁאִינוּ עוֹשֶׂה אִינוּ
נִיָּא אִידֶךָ מִקְבְּלִין
לְאַחֵר הַמוֹעֵד
וְשִׁשְׁלָא יִשְׁקוֹל וְשִׁלָּא
בְּחֹל ת"ר א' אִין
שֶׁל מוֹעֵד כִּיּוֹצֵא
בְּכַבּוּר וְלֹא בְּפִסּוּלִי
אִין מְרַבֵּינָא בְּהִמָּה
חוּדָה אִמְרֵי חֲמוּרָה
וְרַב יִצְחָרְיָהּ וְלֹא

מכנים

מדיריין לא בשבתות ולא בימים טובים ולא בחולו
אאלהין מותר ואין מסייעין אותן ואין מוסרין להם
היה שכיר שבת שכיר חדש שכיר שנה שכיר שבוע
י להם שומר לנער את צאנם ^[א] ר' אומר ^ב בשבת בטובה
בשכר אמר רב יוסף הלכתא כרבי: **מתני'** וכן מי
ואירעו אבל או אונס או שהטעוהו ^ג וזולף וגומר
סי ר' יהודה אומר עושה לו לימודים בשביל שלא
יאי אשמעינן קמייאא בההיא קאמר ר' יוסי משום
אבל חמרא דלא נפיש פסדיה אימא מודי ליה לרבי
תרייתא בההיא קאמר רבי יהודה אבל בהך אימא
אמר רב יצחק בר אבא ^ה מאן תנא שינוי במועד
יוסי אמר רב יוסף ^ו הלכה כר' יוסי בעו מיניה מרב
מישע חביתא דשיכרא בחולא דמועדא אמר להו
ר' יוסי אימור דאמר רבי יוסי בחמרא בשיכרא מי
מאי משום דנפיש פסדיה שיכרא נמי אית בה
מרה לי אם בר שית סאוי ושייע מבר תמני ולא שייע
א אמר רב הלכות מועד כהלכות כותים ^ז בהלכה
ניאל ^ח בר קטינא ^ט (אמר רב) לומר שהן עקורות ואין
שמואל ^י זופתין כותא ואין זופתין חביתא רב דימי
ן חביתא ואין זופתין כותא מר חייש לפסידא ומר
אביי ^י נקטינן הלכות מועד כהלכות שבת

יְקוּבוֹת. כֹּאשֶׁה עֲקֵרָה שֶׁאֵין לָאָדָם מִמֶּנָּה פְּרִי אֲלֵלָה גּוֹפֵה: **וְיִשְׁנִי**
וּלֹא אִמְרִינִי כִּי הִיכִי דִמְחִיזִי צִהְיִי מְחִיזִי צִהְיִי אֲלֵלָה לֹא יִלְכִּי
פְּסִידָא יִתְרֵלָה אִי לֹא זָפִתִּי לֵה מְשֹׁם דְּפִשִׁים יִינֵל וּבִצְחֻמָּה לִינֵל
אִי יִתְרֵלָה וּבִצְחֻלָּה לִינֵל טִירְחָלָה יִתְרֵלָה וּבִצְחִינֵלָה אִיכָא טִירְחָלָה יִתְרֵלָה:

יֵשׁ
דְּרֵאִית בַּה שִׁית סְאִוי תִּמְרוּ אִי כִיּוּצָא בְּהָן, וְשִׁיעָא, כַּח אוֹתוֹ הַשְּׁכֵר חֵן (ז) כֻּמָּה בְּחִית שִׁיבָה
אִם תִּשְׁאֵר מְגֻלָּה יֵשׁ בְּשֹׁכֵר פֶּסֶד, אִמֹר אֲרֵב הַלְלוֹת מוֹעֵד הַמְּלִכּוֹת כּוֹתִים. לְמַאי הַלְכָתִּי לִי
מִזֶּה. דְּאִמֵּר שְׂמֹאל וּזְרָמָן כִּתּוּבָה וְאִין וּזְרָמָן חֲבִית, וְהֵלֵךְ וְזוּ וְזוּ יִפּוֹת הוּא, אֲלֵא אִין לְפִיד
גִּישָׁרָה בְּלֵא יִפּוֹת. יֵשׁ [מֵר] חִישׁ לִיטְרַחָה וְאִין חִישׁ לְפִסְרָא. מִפְּרִישׁ בִּירוּשְׁלַיִם שְׂמֹאל אֵל
[גִּישָׁרָה] וְאִין דְּרֵאִית לְפִסְרָא וְלִקְדִּירָא (ז) כֻּמָּה, דְּרֵאִיתָ גִּישָׁרָה

עין משפט
נר מצוה

י א מיי פ"ו מהל' שבת
הל' יד טוש"ע א"ח ס'י
רמד סעיף א [וטוש"ע י"ד
סימן שפ סעיף יט]:

יב ב' מ"י פ"ז מהל' יו"ט
הלכה כה טוש"ע א"ח
סי' תקמג סעיף ג:

ג [טוש"ע א"ח סי' רמד סעי'
ג]:
יג ד טוש"ע שם סי' תקמז

סעיף א:
יד ה' מי' שם טוש"ע שם
ס' תקמג סעיף ג:

פֿון אַ מײַ שׂם הײַ כּד טױשׂע
 שׂם סעײַף אַ:
 פֿון אַ מײַ שׂם הײַ כּד

טוש"ע שס סעיף ג:
י"ז ח מ"י שס פ"ח הלכה טו
טוש"ע שס ס"י תקלו סעיף

י"ח ט מ"י פ"א מהל' מעילה
הלכה ט:

הל' יא טוש"ע שם ס' תקלו סעיף יד:

ב' ד' מ"י פ"א מהנכוח י"ט
הלכה ג (ופי"ג מהל' אצל
הל' ו) טוש"ע א"ח ס"י תקלח

כא מ מיי פ"ו מהל' יו"ט
הל' ג ופ"ח הלכה ז

עושה"ע שם ס"י תקנ"א סעיף ח':
בב נ מ"י שם פ"ח הלכה
ד':

ס' תקלה סעיף א:

מוסף רע"י

עושה לו לימודים. לומן
לצור של יין לנפשו (ברכות
ה). למד נפשו על פי הצור
(שבט קכה). סיני. היו קורין
לרבי יוסף שהיה צדיק צדיק
הרבה (ברכות טז). כוזתא
פי קטנה מברכות (ע"ז עא).
בקטנין. מסורת מאבותינו,
מנהג מברכות (שרדיו ה).

רבינו חננאל (המ

שיטול ובכל לובל השחקן
האילנות. ואם באו מאחורי
המורה, אבל אין מסמיעין
הרועים, ואין מסרחן הרשע
שומר לעזר את צאנו, ואם
היה שכיב שנה שכיב חדש
ששכר שבה, מסמיעין הורעין
המסמיעין שומר לעזר את
צאנו. ואומר אם באו בשבת
בשבתוב, כל טוב אנחה. או
היה טוב כמזונות לבד, או
כלומר שכירונכם חליב
כמיעד אלה
ששבת. אמר ר' יוסף הלכתא
ב' מתני' וכן מ' שהיה ינו
בבבד ואינו ראל או אנס או
היה ששבתו מעולם י' ו' ו'
אומר וזלף וגומר דרבו, ו'
היהודיה אומר עשה לו
למורים. ב' עירוש לומר

דנפיש פסידיה משום שרי ר' יוסי, אבל חמרא

אמר ר' יצחק בר אבא מן
דשנינו במעור דרבי
האבד לרבי ר' יוסי, דהר
יוסי שרי כרסו בלא שנינו.
אמר ר' יוסף הלחמי בר
אבא (בבא) [בבא] יצחק מרב
נחנחן בר יצחק, מהו
למשעשע ליה שריארו
תבולו ליה למד, אמר ליה,
רב יוסף דאחא שני, דגרסינן
בספח היריות בלא עוקר הרי
ר' יוסף שני, הוא אמר ליה
כר' יוסי דאמר וולף וגומר
כר' דרורו. אמר ליה אורי
דאמר ר' יוסף דאן דרורו,
בבבא, דאי שבתא ליה
מגולה מפסי, שריא ר' יוסי
אית יבה פסידא טובא, דאמר
אבאי אמה ליה אב, תביתא
לר' יוסי. אמר ליה, כלומר
שבתות וואן וואן למידות
זו מזה). דפית הכותחא אס
פתיך גרבה ולא זפתין כוחא
